

РЕШЕНИЕ

№ 1379

гр. София, 27.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 49 състав,
в публично заседание на 26.11.2018 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Йорданова

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **12863** по описа за **2017** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 и следващи от ДОПК.

Образувано е по жалба от [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: гр. С., ж.к. „Лагера“, [улица], ет.4, ап.14, представлявано от Й. И., чрез пълномощник, със съдебен адрес: [населено място], [улица], срещу РА № Р-22220216005235-091-001/28.03.2017г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП – [населено място], в частта в която потвърден с Решение № 965/19.06.2017г. на и.д.директор на Дирекция „ОДОП“ – [населено място], с който на дружеството са определени допълнителни задължения за ДДС по ЗДДС в резултат на непризнато право на приспадане на данъчен кредит за д.п. м.06.2015г. до м.11.2015г. и от м.02.2016г. до м.05.2016г. в размер на 108887.14 лв. главница и лихва за забава в размер на 13703.05 лв.

Жалбоподателят в жалбата си и съдебно заседание излага подробни съображения за незаконосъобразност на РА и сочи, че така установените задължения с него са определени при неправилно прилагане на материалния закон и съществени нарушения на процесуалните правила. В жалбата се посочва още, че в ревизионно производство са представени достатъчно счетоводни документи и документи доказващи реалност на извършените доставки по процесните фактури, които не са обсъдени в цялост от органите по приходите. Позовава се на практиката на СЕС. Моли РА да бъде отменен в оспорваната част. Претендира разноси по делото.

Ответникът по жалбата – Директора на Дирекция „ОДОП“ – [населено място], чрез процесуалния си представител оспорва жалбата. Моли РА в оспорваната му част да

бъде оставен в сила като правилен и законосъобразен. Моли съда, при отхвърляне на жалбата да присъди юрисконсултско възнаграждение в полза на Дирекция „ОДОП” – [населено място].

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Производството по издаване на обжалвания РА е започнало въз основа на ЗВР № Р-22220216005235-020-001/28.07.2016г. / л.22 от делото/, издадена от компетентен орган, съгласно Заповед № РД-01-1332812.10.2015г. на директора на ТД на НАП-[населено място] / л.28 от делото/ за установяване на задължения по ЗДДС за д.п. 24.03.2015г. – 18.05.2015г. и от 27.06.2016 – 30.06.2016г., като срокът за завършване на ревизията е 3 месеца от датата на връчване на заповедта. Същата е връчена по електронен път на 09.08.2016г. Заповедта е изменена със ЗВР № Р-22220216005235-020-002/07.11.2016г./ л.24-25 от делото/ и ЗВР № Р-22220216005235-020-003/11.01.2017г. / л.26 -27 от делото/, като срока за завършване на ревизията е определен до 09.01.2017 г. Съгласно разпоредбите на чл.117 от ДОПК Р. доклад / РД/ се съставя не по-късно от 14 дни след изтичане на срока на ревизията, който срок не е спазен. РД е издаден с № Р-22220216005235-092-001/27.01.2017г. и е връчен по електронен път на дружеството на 30.01.2017г./ л.30-43 от делото/. В законоустановения срок е постъпило възражение срещу РД. В срока по чл.119, ал.3 ДОПК е издаден РА № Р-22220216005235-091-001/28.03.2017г. от компетентни органи, съгласно чл.119, ал.2 от ДОПК и определя данъчни задължения за периода, за който е възложена ревизията.

През ревизираните периоди основната дейност на [фирма] е в областта на строителните и ВиК материали и услуги. Дейността е упражнявана на адреса на управление - [населено място], район К. село, [жк], [улица], ет. 4, ап. 14.

На основание чл. 37, ал. 3, чл. 53 и чл. 56, ал. 1 от ДОПК органите по приходите са връчили на [фирма] искане за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице /ИПДПОЗЛ/ №Р-22220216005235-040-001/08.09.2016 г., с което са изискани търговски и счетоводни документи във връзка с дейността на дружеството през ревизираните периоди. От страна на задълженото лице са представени документи по опис с вх. №КПД-5992/21.09.2016 г. по описа на ТД на НАП С., офис Б.. Сред тях са копия на спорните фактури, копия на фактури за осъществени продажби от дружеството-жалбоподател, договори с доставчици, приемо-предавателни протоколи, касови бонове, счетоводни извлечения и справки.

На основание чл. 45 от ДОПК са извършени насрещни проверки на преките доставчици на жалбоподателя: [фирма], ЕИК[ЕИК]; [фирма], ЕИК[ЕИК]; [фирма], ЕИК[ЕИК]; [фирма], ЕИК[ЕИК]; [фирма], ЕИК[ЕИК]; [фирма], ЕИК[ЕИК] и [фирма], ЕИК[ЕИК], резултатите от които са обективирани в протоколи за извършени насрещни проверки/ПИНП/, подробно описани в констативната част на РД. За целите на проверките са изготвени ИПДПОЗЛ, като същите са връчени по електронен път, чрез активиране на електронна препратка, с изключение на искането до [фирма], което е връчено по реда на чл. 32 от ДОПК, и искането до [фирма], което е връчено на неговия управител след получаване на съобщение по чл. 32 от ДОПК. В отговор на връчените ИПДПОЗЛ от преките доставчици са представени документи и писмени обяснения.

Установено е, че фактурите, издадени от цитираните доставчици, са с предмет на доставка услуги. Договорите, сключени с [фирма], [фирма] и [фирма] са с предмет

изработка на рекламни материали, а договорите, сключени с [фирма], [фирма] и [фирма] са с предмет консултантски услуги в областта на строителството. Издадените от доставчиците фактури отразяват въпросните стопанските операции.

Във връзка с горното в хода на ревизията са извършени редица служебни проверки. Установено е, че цитираните дружества са дерегистрирани по ЗДДС по инициатива на орган по приходите, както и че издадените от тях фактури са включени в дневниците им за продажби за съответните данъчни периоди.

Ревизиращите органи са направили анализ на представените доказателства, както и възможността именно посочените във фактурите доставчици да са извършили съответните доставки с наличния кадрови и технически ресурс.

Констатирано е, че въпреки представените от доставчиците и ревизираното лице документи - фактури, договори, разплащателни документи /касови бонове/, приемо-предавателни протоколи, аналитични регистри на счетоводни сметки и др., не са представени такива, от които да е видно реално изпълнение на предмета на доставка. Посочено е, че договорите са еднотипни, като в тях не е уговорено възнаграждение. Подобен анализ е извършен и по отношение на приложения от някои от доставчиците приемо-предавателни протоколи – същите са идентични, без конкретно да се посочва, какво точно е извършено.

По отношение на притежаване на кадрова обезпеченост, необходима за осъществяване на доставките е констатирано, че същите имат назначени лица по трудови правоотношения /с изключение на [фирма]/, но не са представени документи, удостоверяващи квалификацията на лицата и/или не са внасяни задължителните осигурителни вноски, за периодите в които са издавани спорните фактури.

По отношение на доставките от [фирма] са представени договор с подизпълнител – И. ПАК К.“ Е., с ЕИК[ЕИК], и фактури, издадени от последния на посочения пряк доставчик на ревизираното лице. Установено е, че въпросният подизпълнител е дерегистриран по ЗДДС, считано от 11.06.2010 г., не е подавал годишни данъчни декларации за периода 2010 г.-2015 г. и не е декларирал назначени по трудово правоотношение лица. С оглед на това е констатирано, че това лице няма технически и кадрови ресурс да извърши конкретните услуги.

Констатирано е че от доставчиците не са представени данни за обекти, от които е осъществявана дейността им.

Ревизиращият орган е направил извод, че не са представени доказателства за наличие на материална, кадрова и техническа обезпеченост, респективно реално изпълнение на доставките по издадените фактури.

Изразено е становище, че в случая е налице абсолютна симулация, при която са фактурирани услуги, които не са извършени въобще.

Въз основа на гореописаното органите по приходите са приели, че не са налице обстоятелства, релевантни за признаване правото на данъчен кредит, като на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1, във връзка с чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС на [фирма] е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 108 887,14 лв. и съответно са начислени лихви за забава.

Конкретно по доставчици и периоди непризнатото право на приспадане на данъчен кредит е, както следва:

- за данъчен период м. 06.2015 г. - в общ размер на 9 834,02 лв. по 5 фактури, издадени от [фирма];

- за данъчен период м. 07.2015 г. - в общ размер на 1 399,92 лв. по 1 фактура, издадена от [фирма] /566,59 лв./ и по 1 фактура, издадена от [фирма] /833,33 лв./
- за данъчен период м. 08.2015 г. - в общ размер на 13 200,00 лв. по 6 фактури, издадени от [фирма];
- за данъчен период м. 09.2015 г. - в общ размер на 20 000,00 лв. по 10 фактури, издадени от [фирма];
- за данъчен период м. 10.2015 г. - в общ размер на 17 500,00 лв. по 9 фактури, издадени от [фирма];
- за данъчен период м. 11.2015 г. - в общ размер на 5 750,00 лв. по 4 фактури, издадени от [фирма];
- за данъчен период м. 02.2016 г. - в общ размер на 3 000,00 лв. по 2 фактури, издадени от [фирма];
- за данъчен период м. 03.2016 г. - в общ размер на 5 833,20 лв. по 3 фактури, издадени от [фирма] / общо 4 000,00 лв./, и по 2 фактури, издадени от [фирма] /общо 1 833,33 лв./
- за данъчен период м. 04.2016 г. - в общ размер на 17 600 лв. по 9 фактури, издадени от [фирма] /общо 11 597,21 лв./, и по 4 фактури, издадени от [фирма] /общо 6 002,79 лв./
- за данъчен период м. 05.2016 г. - в общ размер на 14 770,00 лв. по 5 фактури, издадени от [фирма].

В срока по чл.152 от ДОПК данъчно задълженото лице е обжалвало РА № Р-22220216005235-091-001/28.03.2017г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП – [населено място], който е потвърден с Решение № 965/19.06.2017г. на и.д.директор на Дирекция „ОДОП” – [населено място], в частта на определените задължения за ДДС за д.п. от м.06.2015 г. до м.11.2015 г. и от м.02.2016 г. до м.05.2016г.

В хода на съдебното производство от ответника са представени допълнително доказателства за компетентност на органите издали РА и ЗВР / л. 69-83 от делото/.

По делото е изслушано и прието заключение по ССчЕ, неоспорено от страните/л.96-120 от делото/.Вещото лице след извършена проверка на документите представени в административната преписка и в счетоводството на жалбоподателя е дало отговор на поставените му въпроси.

Други доказателства не са ангажирани от страните в хода на съдебното производство.

С оглед установеното от фактическа страна съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежната страна, в срока по чл.156 от ДОПК и след изчерпване възможността за обжалване по административен ред на РА, в частта в която е потвърден от директора на Дирекция „ОДОП” – [населено място], поради което същата се явява ДОПУСТИМА за разглеждане.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

По валидността на акта:

При извършване на служебна проверка по чл.160, ал.2 от ДОПК, съдът констатира, че ревизията е възложена от компетентен орган и е приключила в определения от него срок. Р. акт е издаден от компетентни органи, съгласно чл.119, ал.2 от ДОПК и определя данъчни задължения за периода, за който е възложена ревизията. Същият е издаден в изискуемата форма и има съдържание, в което са изложени фактическите и правните основания за издаването му. РА е издаден под формата на електронен документ и подписан с валидни КЕП от издателите му предоставен на електронен

носител и приложен по делото. Видно от представените доказателства, електронните подписи на органите по приходите, участвали в ревизията са били валидни и квалифицирани по смисъла на чл.13, ал.3 и 4 от ЗЕДЕП. При извършването на ревизията не са били допуснати нарушения на процесуалните разпоредби, визирани в ДОПК, поради което обжалваният РА № Р –22220216005235-091-001/28.03.2017г., не страда от пороци, водещи до неговата нищожност.

По процесуалната и материалната законосъобразност на акта:

За да откаже правото на приспадане на данъчен кредит по посочените по-горе фактури, издадени от [фирма], [фирма] [фирма] [фирма], [фирма] и [фирма], органът по приходите е приел, че по фактурите не са налице реално извършени доставки, не са възникнали данъчни събития, и данъкът по тези доставки е начислен неправомерно, с оглед на което на основание чл. 68, ал. 2 и ал.1 от ЗДДС, във връзка с чл.70, ал.5 от ЗДДС, във вр. с чл.69, ал.1, т.1 от ЗДДС, с чл. 6 и чл.9 от ЗДДС е отказал право на приспадане на данъчен кредит по същите. До този извод органът по приходите е достигнал след анализ на представените документи от жалбоподателя и поради факта, че при извършените насрещни проверки на доставчиците същите не са представили исканите документи, обосноваващи реалността на доставките по фактурите.

Жалбоподателят оспорва тези изводи на органа по приходите като твърди, че стоките и услугите, посочени във фактурите са реално доставени и получени като в хода на ревизионното производство са представени всички необходими документи доказващи този факт. Жалбоподателят счита, че органът по приходите е приложил неправилно материалният закон.

Възраженията на жалбоподателя са неоснователни.

Спорът между страните е формиран по въпроса извършени ли са реални доставки на стоки – рекламни материали от издателите на процесните фактури [фирма], [фирма] и [фирма], както и доставки на услуги – комисионни услуги областта на строителството по фактури от доставчиците [фирма], [фирма] и [фирма] респективно възникнало ли е за жалбоподателя [фирма] правото на приспадане на данъчен кредит по процесните фактури.

Съгласно разпоредбата на чл.68, ал.1 от ЗДДС, данъчният кредит се определя като сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за: 1/ получени от него стоки или услуги по облагаема доставка; 2/ извършено от него плащане, преди да е възникнало данъчното събитие за облагаема доставка; 3/ осъществен от него внос; 4/ изискуемия от него данък като платец по глава осма. Съгласно ал.2 на същата разпоредба, правото на приспадане на данъчен кредит възниква, когато подлежащият на приспадане данък стане изискуем, т.е. на датата на възникване на данъчното събитие по чл.25, ал.2 и 3 ЗДДС. Разпоредбата на чл.25, ал.2 и 3 от ЗДДС сочи, че данъчното събитие по смисъла на ЗДДС възниква на датата, на която собствеността върху стоката е прехвърлена или услугата е извършена, както и в специфичните случаи описани в чл.25, ал.3 ЗДДС. Тоест, извършването на доставка по смисъла на чл.6 и чл.9 от ЗДДС е абсолютна предпоставка за възникването и упражняването на правото на данъчен кредит, поради което само при наличието на доставка данъкът се явява начислен от доставчика правомерно.

Съгласно цитираната разпоредба, доставката на стока се дефинира, като прехвърляне на правото на собственост върху стоката, т.е. за да се установи извършването на

доставка, следва да се докаже, че доставчикът - ДЗЛ, което е издало фактурата и е начислило ДДС, е прехвърлил собствеността върху стоката предмет на продажбата на нейният получател. При родово определените вещи, като в процесния случай, прехвърлянето на собствеността се осъществява с факта на предаване на стоката на получателя, което пък означава, че следва да е безспорно установено, че доставчикът е разполагал със стоката към датата на извършване на доставката. В тежест на жалбоподателя е да установи това обстоятелство, тъй като той трябва да установи всички предпоставки за възникване на правото на данъчен кредит.

След преценка на доказателствата по делото съдът намира, че констатациите на органът по приходите, относно доставчиците за липса на реални доставки по смисъла на чл.6 от ЗДДС не са опровергани. За да бъде признато право на данъчен кредит не е достатъчно само да е издадена фактура, данъкът по нея да е начислен към бюджета и да е включена в СД по ЗДДС и в дневника за покупки за периода, необходимо е доставката да е реално извършена.

Видно от представените доказателства в административната преписка, в хода на ревизионното производство по реда на ДОПК са извършени насрещни проверки на доставчиците [фирма], [фирма] и [фирма], като от същите са представени договори за изработка на с еднакво съдържание - видно от чл. 1 на договорите „изпълнителят приема да изработи рекламни материали в следните три варианта - по свой проект и със свои материали, с материали и проект на възложителя и трети - по свой проект, но с материали на възложителя“. В договорите не е посочена нито цена, нито начин на ценообразуване. Налични са фактури, от които е видно какъв е конкретният предмет на доставка –дизайн на визия с изображение, цветни брошури, ценови листи със снимки, флаери, PVC фолио, винил, картонени папки, ведно с приложени касови бонове към тях. Сред представените документи са и приемо-предавателни протоколи, в които е посочено, че в офиса на съответния доставчик се предоставят на ревизираното лице материалите/стоките, посочени във фактурите. Тези документи са представени и от жалбоподателя в хода на ревизионното производство.

От представените обаче писмени доказателства не може да се установи дали доставчиците са разполагали със материална, кадрова и техническа обезпеченост за извършването на процесните доставки, тъй като няма доказателства относно това къде от кого и кога са изработени рекламните материали и какъв вид и брой са същите. Освен това не са представени доказателства, относно това какви технически средства са използвани за изработката на рекламните материали, а такива безспорно са били необходими. Липсават и неса представени доказателства по отношение на това какви материали са вложени и за чия сметка са били същите, предвид вариантите, описани в договорите. Ако са предадени от възложителят къде е станало предаването им, с какъв транспорт са превозени, предвид отразените във фактурите количества. Ако са били осигурени от доставчиците, не са ангажирани доказателства в тази връзка - фактури от предходни доставчици, платежни, транспортни и др. документи, доказващи, че същите са разполагали с необходимата обезпеченост за осъществяване предмета на доставка.

Нито от доставчиците, нито от самото ревизирано лице са представени документи, от които се установява, какви точно рекламни брошури, флаери са

изработени. Не са представени документи за извършени последващи доставки със закупените стоки нито са представени доказателства за използването на тези стоки за собствени нужди на дружеството.

По отношение на доставките на услуги спорът е за реалността на същите, поради което и съобразно определението в чл. 9 от ЗДДС, за да се приеме, че ДДС е начислен правомерно от доставчика, следва да се установи безспорно, че услугата е извършена именно от него.

Съгласно разпоредбата на чл.12 от ППЗДДС, с изключение на случаите по чл.25, ал.3 и 4 от ЗДДС, услугата се счита за извършена по смисъла на закона, на датата, на която възникват условията да бъде признат прихода от нея съгласно Закона за счетоводството и приложимите счетоводни стандарти. Съгласно т.7.1. от СС – 18 „Приходи”, приходът свързан със сделка за извършване на услуги се признава в зависимост от етапа на завършеност към датата на баланса, при условие, че резултатът от сделката може да се оцени надеждно, като съгласно т.7.2, вр.т.7.3 етапа на завършеност се преценява спрямо обема на извършената работа. Тоест, във всички случаи при преценка за това дали услугата, по която е ползван данъчен кредит е реално извършена, задължително трябва да се изследва въпроса дали възложената работа – като съвкупност от фактически действия и последици от тях, действително е извършена, т.е резултатът е възникнал, а при преценка на предпоставките за признаване на правото на данъчен кредит, задължително трябва да се изследва въпроса от кого е извършена възложената работа, конкретно извършена ли е от лицето издало фактурата документираща начисления данък явяващ се ползвания от получателя данъчен кредит. За да е осъществена доставка по смисъла на чл. 9 от ЗДДС е необходимо освен сключването на сделката, резултатът от услугата реално да е възникнал.

При така очертаните изисквания към възникването и упражняването на правото на приспадане на данъчен кредит и съобразно представените в хода на ревизията и съдебното производство доказателства съдът намира, че извода на органа по приходите за липса на доставка по процесните фактури, **с предмет на доставката – комисионни услуги в областта на строителството**, е обоснован и в съответствие с материалния закон.

Представените в хода на ревизионното производство писмени документи от жалбоподателя, както и от доставчиците са частни такива без достоверна дата и доказателствената им сила следва да се обсъжда в съвкупност с всички останали доказателства по делото.

Видно от представените по делото комисионни договори, сключени между [фирма] /комитент/ и цитираните доставчици /комисионери/, Комитентът възлага на Комисионера да извърши от свое име и за сметка на Комитента консултантски услуги в областта на строителството срещу възнаграждение. В чл. 4 на договорите се посочва, че комисионерът трябва да сключи сделките при максимално благоприятни условия за комитента. Представени са също копия на спорните фактури, касови бонове, разчетно-платежни ведомости, вторични счетоводни документи.

Консултирането като дейност, съответно консултантската услуга се изразява в предоставяне на експертно становище, мнение, съвет и заключение по въпроси от определена област, по която лицето, осъществяващо услугата, е

специалист. Консултантските услуги се предоставят в различни области и практически могат да се отнасят до всеки вид човешка дейност. Това са услуги, извършвани от консултанти, инженери, счетоводители, юристи и т. н., т. е. хора с квалификация и професионален опит, притежаващи специфични знания и умения за изпълнение на възложените им задачи, които обичайно нямат материален характер. Следователно наличието на специални знания, умения, опит и квалификация в определена област е определящо при избора на консултант.

От доставчиците и от жалбоподателя не са представени доказателства за материалната, кадрова и техническа обезпеченост за извършване на процесните доставки.

Не са представени никакви доказателства относно това какво точно е извършено, от кого е извършено и кой е получател на услугата. Няма документ, от който да е видно какво е следвало да се изпълни и дали е изпълнено. Не са представени приемо-предавателни протоколи, количествено-стойностни сметки, отчети и др. документи за удостоверяване извършването и предаването на декларираните доставки. Липсват данни за разменена търговска кореспонденция между страните. Не е посочено мястото и датата на изпълнението на услугите, както и конкретните лица, извършили и предали услугите – не са посочени имена, ЕГН, квалификация на лицата. Представените договори са еднотипни, като в тях не е уговорено възнаграждение. Липсва информация, относно механизма на калкулиране на цената на услугата и нейните елементи – материали, труд и др. От събраните в хода на ревизията доказателства не може да се установят възможностите на дружествата да изпълнят консултантски услуги с наетите по трудов договор лица, без доказателства за притежаваните от същите квалификация и опит. Няма данни и за това, че управителите на тези дружества притежават специфични знания и опит в конкретната област, посочена в декларирания предмет на доставка.

Нито в хода на ревизионното производство, нито при административното обжалване са ангажирани доказателства относно фактическото извършване на действия от страна на доставчиците, както и възможността им да ги извършат. За да се приеме, че са осъществени комисионни услуги, респективно услуги по смисъла на чл. 9 от ЗДДС са извършени, е необходимо да се установи, че от договорите са произтекли целените от тях последици, а именно, че са извършени съответните правни действия. В случая няма данни посочените доставчици да са участвали в сключването на правни сделки с конкретно посочени лица. Не са ангажирани доказателства в тази насока.

Изводите на органа по приходите, че не са налице реално извършени доставки по процесните фактури не се опровергават и от приетата по делото ССЕ неоспорени от страните. Видно от съдържанието на заключението вещото лице е посочило, че в счетоводството на жалбоподателя процесните фактури са осчетоводени и посочени в регистрите по ЗДДС, СД и дневник за покупки, в дан. период, в който са издадени като за същите са взети съответните счетоводни статии. Плащанията по процесните фактури е извършено в брой като към фактурите са прикрепени фискални бонове, които обаче не са намерили отражение в счетоводството на жалбоподателя.

Вещото лице обаче не е извършило проверка в счетоводството на преките доставчици, което е изрично посочено в ССЕ, с оглед на което не може да се твърди по безспорен начин, че доставчиците са водили редовно счетоводство, че в същите се съхраняват същите документи относно процесните доставки на стоки, които се съдържат в счетоводството на жалбоподателя. Факта, че фактурите са осчетоводени при жалбоподателя е ирелевантен към факта на извършване на доставките.

Данъчната фактура представлява частен документ, удостоверяващ само съгласно чл.180 от ГПК, че изявленията, които се съдържат в нея, са направени от лицата, които са я подписали. Данъчната фактура не представлява доказателство за фактическо осъществяване на доставката. Такова доказателство не е и осчетоводяването на фактурата и включването и в СД и в дневниците за покупки и продажби. За да бъде призната доставката за реална не е достатъчно да бъдат издадени счетоводни документи, а и да има доказателства, че доставчикът е извършил доставката. Такива доказателства не са представени нито в ревизионното производство и административното оспорване на РА, нито в настоящото съдебно производство.

Позоваването на практиката на СЕС не освобождава данъчно задълженото лице, съобразно общият принцип за разпределение на доказателствената тежест в процеса, според който всяка страна следва да докаже осъществяването на фактите, от които черпи изгодни за себе си правни последици, да установи по пътя на пълно и главно доказване наличието на предпоставките за признаване правото на приспадане на данъчен кредит за съответните данъчни периоди, първата от които е осъществяването на доставката на стоката именно от издателя на фактурите, по които се претендира данъчния кредит. В този смисъл е и решението на СЕО по дело С-152/02. Доказателства, които да обосноват категоричен извод за реалност на процесните доставки не бяха представени и в настоящото съдебно производство.

С оглед на гореизложеното съдът намира, че органът по приходите правилно и законосъобразно е заключил, че не е установено наличие на доставка по смисъла на чл.6 и чл.9 от ЗДДС, данъчно събитие и изискуемост на данъка по смисъла на чл.25 от ЗДДС за доставки от „Т.-Консулт 2000“ Е., [фирма] [фирма] [фирма], [фирма] и [фирма] и правилно е отказал право на приспадане на данъчен кредит на основание чл. 68, ал. 2 и ал.1 от ЗДДС, във връзка с чл.70, ал.5 от ЗДДС, във вр. с чл.69, ал.1, т.1 от ЗДДС, с чл. 6 и чл.9 от ЗДДС за процесните данъчни периоди.

По изложените съображения съдът намира, че обжалваният РА № Р –22220216005235-091-001/28.03.2017г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП- [населено място], в частта в която е потвърден с Решение № 965/19.06.2017г. на директора на Дирекция „ ОДОП“ – [населено място] е законосъобразен, фактическите констатации в него кореспондират със събраните в хода на ревизията доказателства, поради което жалбата следва да бъде оставена без уважение.

Предвид изхода на спора, искането на ответната страна за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, съдът намира за основателно.

Възнаграждението следва да бъде определено по реда на чл.8,ал. 1,т.5 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, съобразно обжалвания материален интерес – главница и лихви общо в размер на 122590.19 лв. Поради това, и предвид обстоятелството, че ответната страна е представлявана в процеса от юрисконсулт, възнаграждението е дължимо и следва да бъде присъдено в размер на 3755.90 лв.

Така мотивиран и на основание чл.160, ал.1 от ДОПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 49 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на **[фирма]**, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление:гр. С.,ж.к.“Лагера“, [улица], ет.4, ап.14, представлявано от Й. И., чрез пълномощник, **със съдебен адрес:** [населено място], [улица], срещу РА № Р-22220216005235-091-001/28.03.2017г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП – [населено място], в частта в която потвърден с Решение № 965/19.06.2017г. на и.д.директор на Дирекция „ОДОП“ – [населено място], с който на дружеството са определени допълнителни задължения за **ДДС** по ЗДДС в резултат на непризнато право на приспадане на данъчен кредит **за д.п. м.06.2015г. до м.11.2015г. и от м.02.2016г. до м.05.2016г.** в размер на 108887.14 лв. главница и лихва за забава в размер на 13703.05 лв.

ОСЪЖДА **[фирма]**, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление:гр. С.,ж.к.“Лагера“, [улица], ет.4, ап.14, представлявано от Й. И., да заплати по сметката на Дирекция „ОДОП“ – [населено място], сумата в размер на 3755.90 лв./ три хиляди седемстотин петдесет и пет лева и деветдесет стотинки/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд по реда на АПК в 14 – дневен срок от деня на съобщението, че същото е изготвено.

СЪДИЯ: